

Žaloba o uznání nemanželského otcovství a placení výživného byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po stránce právní napadá dovolatel názor hájený Nejvyšším soudem v nálezu uveřejněném pod čís. 1218 sb. n. s., že důkaz otcovství u dítěte narozeného mimo dobu kritickou, lze provést jenom znalci. Při tom snaží se dolíčiti, že porodní bolesti u matky nastaly již 4. května 1925, tedy již 300. dne po sporné soulož, že v ten den bylo již dítě nativní a že tedy spadá porod do doby kritické. Pokud však dovolatel snaží se dovodit, že porod nastal již 4. května 1925 tím, že se dostavily bolesti, přehlíží, že porodem, zrozením dítěte, nelze nazvat již nevolnost a bolesti. Zákon mluví o době, kdy se dítě narodí a o době jeho zrození (§ 138, 155, 156, 157, 159, 168 obč. zák.) a o době slehnutí (Entbindung) (§ 163 obč. zák.). Tento okamžik nastává nikoliv již tím, že se dostaví bolesti nebo nevolnost, nýbrž tím, že dítě, oddělivší se od těla mateřského, přestává býti jeho součástí a stává se jak fyzicky tak i po právu osobností samostatnou. V tom ohledu však bylo zjištěno, že narození a porod stal se teprve dne 6. května 1925 a nerozhoduje, kdy se dostavily porodní bolesti nebo nevolnost. Nejvyšší soud nemá příčiny, by se uchýlil od názoru zastávaného v nálezu čís. 1218 sb. n. s. Důkaz o zplození dítěte výpovědí matky, že nesouložila s nikým v době kritické, nestačí. Že se zákon v § 163 obč. zák. nedovolává výslovně § 157 obč. zák., nevylučuje správnost úsudku, že při nemanželském otcovství nechce zákon ulehčiti jeho důkaz, když při důkazu manželského původu s důkazem výpovědí matky se nespokojuje, ani pro popření manželského otcovství (§ 158 obč. zák.) ani pro jeho potvrzení (§ 157 obč. zák.). Zákon tedy výslech matky nepokládá za dostatečný pro důkaz otcovství a zplození. Takový důkaz ovšem se připouští o důkazu samé soulož (§ 163 obč. zák.). Soulož jest okolností snadno pozorovatelnou, kdežto zplození vymyká se pozorování matčinu a může proto o zplození býti podán důkaz jen posudkem znaleckým, který ovšem může se zakládati i na výpovědi matky. Vypadl-li však znalecký důkaz nepřesvědčivě, nelze ho nahraditi výpovědí matky.

Čís. 6858.

Úpadkový řád.

Jde-li v pravdě o výši útratové pohledávky, nikoliv o to, zda jí v zásadě přísluší přednostní pořadí podle §u 46, 47 a 49 konk. ř., jest dovolací rekurs nepřípustným.

Přihlásil-li správce úpadkové podstaty k rozvrhovému roku za zvláštní podstatu t. zv. deficit, v němž byly obsaženy daně jakožto položky z vedení správy, jest příkázati celý deficit jemu.

Bylo-li výsledku odhadního řízení z dražebního řízení, zavedeného k návrhu vymáhajícího věřitele, použito i v dražebním řízení, zahájeném

napotom k návrhu správce úpadkové podstaty, tvoří útraty odhadu v onom dražebním řízení útraty tohoto dražebního řízení a dlužno je jako útraty zpeněžení zvláštní podstaty zapraviti z výtěžku této zvláštní podstaty před pohledávkami oddělných věřitelů. Poplatky tyto tvoří sice pohledávky za podstatou, ale nelze je řaditi mezi takové, jež podle §u 47, druhý odstavec, konk. ř. musí býti, nestačí-li podstatla, zapraveny plně přede všemi pohledávkami za podstatou zrovna tak, jakoby se jednalo o hotové výlohy správce úpadkové podstaty.

(Rozh. ze dne 2. března 1927, R I 1191/26.)

V rozvrhovém řízení ohledně exekučně prodané nemovitosti náležející do úpadkové podstaty, přikázal prvý soud v přednostním pořadí útraty správce úpadkové podstaty, dále v přednostním pořadí částečné zaplacení schodku vzešlého správou zvláštní podstaty. Re k u r s n í s o u d vyhověl rekursu správce úpadkové podstaty a finanční prokuratury potud, že přikázal správci úpadkové podstaty v přednostním pořadí 7.784 Kč 22 h, na schodek vzešlý správou zvláštní podstaty 57.009 Kč a české finanční prokuratuře část hotových výloh vzešlých v dražebním řízení E II 108/24 zaplacením znalečného 3707 Kč 20 h a inserčního 300 Kč 80 h, úhrnem 4008 Kč.

Nejvyšší soud dovolací rekurs finanční prokuratury odmítí, pokud směřoval proti přikázání útrat správce úpadkové podstaty z provádění dražeb úpadkových podstat, jinak mu nevyhověl, dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty pak vyhověl potud, že přikázal finanční prokuratuře na hotové výlohy z dražebního řízení E II 108/24 činící celkem 4.008 Kč poměrnou část 1111 Kč 30 h.

D ů v o d y:

Útraty správce úpadkové podstaty z vedení dražby zvláštních úpadkových podstat a z rozdělení nejvyššího podání za ně byly určeny na 7.784 Kč 22 h. Stěžovatelka míní, že pro určení výše těchto útrat jest směrodatným § 7 nařízení ze dne 30. března 1921, čís. 142 sb. z. a n., takže základem měla býti částka 10.000 Kč, poněvadž nejde o řízení exekuční a správce úpadkové podstaty nevydobývá nároků věřitelů, nýbrž provádí úlohu jako správce úpadkových podstat na zpeněžení jich. Má sice v tom řízení podle §u 119 konk. řádu postavení vymáhajícího věřitele, ale proto prý ještě nezastupuje knihovní věřitele a nemůže tudíž počítati útraty dle výše jejich pohledávek. Ale v tomto směru jest dovolací rekurs finanční prokuratury nepřipustný. Jeho přípustnost snaží se sice stěžovatelka dovoditi z toho, že v podstatě uplatňuje se touto stížností, že bylo přiznáno výsadní pořadí v rozsahu, v jakém nepřislušelo. Než v pravdě jde stěžovatelce jen o snížení přisouzených útrat, tedy o výši útratové pohledávky, nikoliv o to, zda v zásadě jí přísluší přednostní pořadí podle §u 46, 47 a 49 konk. ř., či nikoli. Pak ale bylo dovolací rekurs v této části odmítnouti ve smyslu §u 78 ex. ř. a §u 528 c. ř. s.

Dále si stěžuje finanční prokuratura, že v tak zvaném deficitu jsou obsaženy různé pohledávky různých věřitelů a mezi nimi též pohledávky eráru na daních a veřejných dávkách splatných za správy dolu po vyhlášení úpadku. Nejde prý tedy v pravdě o nějaký deficit, poněvadž nejde o výlohy, jež byly správcem úpadkové podstaty neb někým jiným založeny. Dle toho by rozvrh deficitu měl prováděti teprve úpadkový soud, ač ho měl ihned provésti exekuční soud při rozvrhu nejvyššího podání za vydražené zvláštní podstaty, takže bylo částky vypadající na daně a veřejné dávky, obsažené v deficitu, správně poukázati přímo eráru. Leč ani tu nelze dovolacímu rekursu vyhověti. Jest ovšem pravda, že v tak zv. deficitu, vzniklém ze správy těchto zvláštních podstat za úpadku a schváleném dle usnesení úpadkového komisaře ze dne 29. března 1926 ve výši 215.085 Kč 60 h, jsou obsaženy, jak vysvítá ze správního účtu přiloženého k přihlášce správce úpadkové podstaty, různé položky správní, mezi nimi též daně za rok 1925. K rozvrhu výtěžku za vydražené zvláštní podstaty podle §§ 48, 49, 119 a 120 konk. ř. mohou ovšem jednotliví věřitelé úpadkové podstaty sami přihlašovati své pohledávky, jak jsou uvedeny v §u 46 konk. ř., pokud je již správce úpadkové podstaty nezaložil, a nelze nahlédnouti, proč by jejich pohledávky mohl přihlašovati k rozvrhu jen správce podstaty. Dle §u 48 (2) a §u 49 konk. řádu připadá do společné podstaty jen to, co zbyde ze zvláštní podstaty po zapravení nákladů zvláštní správy, zpeněžení a rozdělení zvláštní podstaty a po uspokojení oddělných věřitelů, a o pořadí nároků, které mají býti uspokojeny ze zvláštních podstat, platí při veškerých zcizeních v úpadku ustanovení exekučního řádu, takže exekuční soud má při rozvrhu tyto nároky přikázati. Ale v tomto případě přihlásil k rozvrhu nejvyššího podání za zvláštní podstaty jen berní úřad v T. v přednostním pořadí daň výdělkovou s úroky za roky 1923—1925 částkou 10.951 Kč 94 h a berní úřad v M. na uhelné dávce s útratami 953.390 Kč 39 h a měrné 368 Kč 29 h. Avšak všechny tyto pohledávky byly již rozvrhovým usnesením prvního soudu pravoplatně zamítnuty. Ve správním účtu správce úpadkové podstaty, kterýž byl jím k rozvrhu jako tak zv. deficit přihlášen, jest obsažena jen zvláštní výdělková daň v úhrnné částce 9.317 Kč 10 h s podrobným uvedením jednotlivých položek dle platebního příkazu berního úřadu v T. Přihlásil-li tedy tak zv. deficit a tudíž i položky na daních v něm obsažené jakožto položky z vedení správy zvláštní úpadkové podstaty správce úpadku, nemohly nižší soudy jinak, než částky z rozvrhu nejvyššího podání připadající na deficit ze správy přikázati jen správci úpadkové podstaty. Důsledkem toho ovšem bude pak správci úpadkové podstaty náležeti, by částky přikázané na správní deficit vyúčtoval a rozdělil podle §§ 121 a 122 konk. řádu.

K dovolacímu rekursu správce konkursní podstaty. Ten směřuje jen proti té části usnesení rekursního soudu, pokud finanční prokuratuře byly přikázány v přednostním pořadí v plné výši poplatky na znalečném 3.707 Kč 20 h a za inserci 300 Kč 80 h, jež zapravila v předcházejícím dražebním řízení E II 108/24, kteréž na svůj návrh jako vymáhající věřitelka zavedla. Rekursní soud odůvodnil to tím, že výlohy ty byly vy-

naloženy ve skutečnosti rovněž k realizaci úpadkového jmění a že správce úpadkové podstaty byl by je musil také hraditi, kdyby byl tehdy sám zažádal o dražební řízení ohledně těchto zvláštních podstat, mimo to že v tomto druhém dražebním řízení odpadl odhad ve smyslu §u 142 ex. ř., protože byl již proveden v předchozím dražebním řízení. Dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty nelze odepřítí úspěch. Nelze sice souhlasiti s jeho názorem, že výlohy finanční prokuratury jsou prosté exekuční útraty vymáhajícího věřitele ve smyslu §u 216 čís. 4 druhý odstavec ex. ř. Neboť výsledku odhadního řízení z dražebního řízení E II 108/24, jež bylo zavedeno k návrhu české finanční prokuratury, bylo použito i v dražebním řízení, zahájeném k návrhu správce úpadkové podstaty, takže v tomto zvláštním případě tvoří předcházející odhadní úkony součást tohoto dražebního řízení a útraty odhadu součást výloh jeho, jež podle §u 49 první odstavec k. ř. dlužno jako útraty zpeněžení zvláštní podstaty zapraviti z výtěžku této zvláštní podstaty před pohledávkami oddělných věřitelů. Právem tedy rekursní soud vřadil též řečené poplatky finanční prokuratury mezi pohledávky za podstatou (§ 46 čís. 1 konk. ř.), ale nelze sdíleti jeho názor, že je lze vřaditi mezi takové, jež podle §u 47 (2) konk. ř. musí býti, nestačí-li podstata, zapraveny plně přede všemi ostatními pohledávkami za podstatou zrovna tak, jakoby se jednalo o hotové výlohy správce podstaty. Dle tohoto ustanovení zákona má jedině úpadkový správce výlučné postavení, že v případě nepostačitelnosti rozvrhové podstaty mají přednost před ostatními pohledávkami hotové výdaje pod § 46 čís. 1 konk. ř. patřící, jež správce podstaty zapravil zálohou. Ostatní pohledávky podstaty mohou býti uspokojeny jen poměrně mezi sebou. Jestliže tudíž kdokoliv jiný má hotové výlohy, jež patří k pohledávkám za podstatou a třebaž právě podobné výlohy, jaké zálohou zapravil správce podstaty, nemá téhož přednostního pořadí jako správce úpadkové podstaty. V §u 46 konk. ř. nečiní se již (proti dřívějšímu úpadkovému ř.) rozdíl co do pořadí mezi náklady úpadkového řízení a ostatními pohledávkami za podstatou. Ale přednosti zasluhuje ona část nákladů řízení úpadkového, jež spočívá v hotových výdajích správce podstaty, protože týž jest nucen následkem své úřední povinnosti zapraviti výlohy, jichž náhrada mu zvláště musí býti zajištěna. To zákon v §u 47 konk. ř. také výslovně stanoví, ale jen pro správce podstaty a jeho zvláštní výsada nemůže býti rozšiřována na jiné. (Viz pamětní spis k §u 47 konk. řádu a Bartsch, Konkursní řízení, str. 357, pozn. 13 a str. 368 pozn. 60.) Tato výsada jest jen pro osobu úpadkového správce a proto nerozhoduje snad stejná povaha výloh neb ta okolnost, že by je byl též správce úpadkové podstaty musil učiniti, kdyby byl dřívější bezvýslednou dražbu sám prováděl. Důsledkem toho bylo dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty vyhověno a usnesení rekursního soudu v objemu napadení změněno a v těch částech nové rozvržení dražebního výtěžku obou zvláštních podstat i výtěžku na úrocích provedeno.